

červen 2011

Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
Email: stopa@shaw.ca

Druhé trampské Vánoce se strýčkem Mrázem

Do Třebíče jsem přijel už v pátek večer a přespal opět u dobrého kamaráda Dana z T.O. Mušle a Bobří. Ráno jsem se nabalil a vyrazil ranní ztichlou Třebíčí jako za stará na vlak. Torna byla perfektně nabalená. Na ní osvědčené sněžnice, i když předpověď hlásila, že sněžít nebude, ale bude zima kolem -10°C a víc, tak jsem je s sebou měl.

Bylo mi dobře. Zpátky v rodném městě a putovat s tornou za weekendovým dobrodružstvím. Myšlenky zabíhaly zpět třicet pět až čtyřicet let, když jsem jako kluk hned v pátek po škole utíkal na vlak, abych zažil tu jedinou svobodu, která v tom rudém totáči byla vůbec možná. Pryč od rudého bull shitu a přetvářky mezi kamarády, bratry. Tam, kde ještě platilo slovo a podaná ruka něco znamenala. Teď, po tolika letech jsem v té ztichlé zasněžené sobotní Třebíči měl stejný pocit.

Kdo přijde? Hodně lidí slibovalo, že se ukáží, ale tohle je daleko starší skupina od Bobřů a Mušlí. Je to o jednu trampskou generaci více a v tom věku už se moc holdování pro spaní pod širákem nedaří. Já mám to štěstí, že jsem generačně mezi oběma skupinami, takže nemám, díky Bohu, zatím žádných problémů. Ani těch podnikatelských z mladší skupiny, ani těch starších, co to buď mají už za pár do důchodu, anebo v něm už jsou.

Sraz byl v hospodě před nádražím. Prý to je to nejlepší místo na setkání k takové akci. Ano, jak se ukázalo, tak to bylo absolutně nejlepší pro to, co na mne čekalo. Když jsem nabalený vešel do hospody, tak tam sedělo už pět mých kamarádů oblečených do kraťasů jako Rychlé šípky a s püllitry s horkou vodou. To prý na moji počest. Byla to skutečně sranda. Celá hospoda řvala. I ranni opilci, co buď čekali na vlak nebo ti, co jim asi ten vlak včera už ujel. Sešli se všichni, které jsem chtěl vidět. Miri, Komanč, Rozum, Karel, Red Indian a vedle nich starý dobrý kamarád Dawy důchodce. Pak přicházeli další. Rychlonožka a nakonec Big George. Když George pohledem z venku viděl, že se tam koná schůzka Rychlých šípů, tak si přivázal kolem svého obrovského pasu provaz od psa jako švihadlo a hlásil se se svým psem „Bublinou“ (pravé jméno jsem zapomněl) na zahájení výpravy.

Horká voda se vylila a nalilo se pivo a při povídání se čekalo dále na vlak. Pak přijeli kamarádi z Brna. Chovanci kamaráda Freda z Brna, z jeho turistáku, jak se tomu říkalo za totáče. Prý Fred nemůže, musí se starat o vnouče a tak oni jsou jeho zástupci. Byli to mladí kamarádi - bratři Štěpán a Jakub. Viděl jsem na jejich očích, že jsou šťastní, že jedou s „legendama“ ven, a to ještě na jejich Trampské vánoce. Sám jsem si vzpomněl na to jaká to byla cesta pro mne, být na vandru s Usmanem, který si tehdy umýval v potoce nohy a za ním ležela perfektně nabalená usárna, nikoliv s písmeny US, jak to měl každý, ale se znakem medika US Army. Snad jednou, až Kuba a Štěpán budou sami trampskými legendami, budou i oni inspirovat ty mladší k něčemu podobnému, co oni dnes vidí v nás, a my viděli v USmanovi.

Vlak měl přijet za půl hodiny a George, který byl vždy obrovský a teď byl ještě větší s hrůzou zjistil, že nemá INSULIN!!!!?? Místo lítostivého přitakání všichni propukli v nezadržitelný řehot. To je George. Ten má vždy překvapení a srandy kopec. Ale to je opět George, aby takovou nezvyklou věc vyřešil hned a okamžitě. Zmizel a valil někam po léky. Jako bývalý člen družiny Ostřížů nezaváhal a

hned řešil situaci. Během snad deseti, patnácti minut byl zpět. Stavil se u matky a ona měla v ledničce „reservní“ zásoby insulínu. Takže hurá na vlak a do divočiny; insulín v torně, torna na zádech trampa a tramp připravený vyrazit.

Na nádraží se na nás cestující dívali jako na dosti velké exoty. Jak mi kamarádi sdělili, tak trampování v české kotlině už není tak populární jako bývávalo. Skutečných trampů je stále méně a méně. Dnes se jezdí do Thajska, povodí Amazonu, Ameriky a Kanady a ne na Oslávku či Jihlávku.

Invační jednotky se naložily a vlak se rozjel. Zasněžená Třebíč zmizela a pak už jen následovala bílá zvlněná pole. Vytáhly se kytary a začaly se hrát skutečně staré žonky, které jsem neslyšel už několik dekád. Jak jsem pak zjistil, tak jeden z cestujících byl tak nadšený, snad z nostalgie nad našim zpěvem, (Red Indian je vynikající kytarista, zpěvák a skladatel), že nám daroval půl litru rumu. Malé nevyděšené děti nás pozorovaly a já viděl, jak se jim v jejich malých hlavičkách zasévá více zvláštních extra large men, oblečených do zelených podivných obleků a zpívajících podivné písně. Tak nějak začíná možná budoucí vlna mladých trampů, kteří přijdou po nás. Vlna, která se nasýtí všech hellholes třetího světa a už z mnoha důvodů nebude chtít riskovat ukamenování nebo okrádání domorodců a raději si zajedou v zeleném nebo maskáčích po stopách svých praotců do údolí řeky Oslávky anebo na boudy v Brdech. Každý z nás nějak začal. Já též jako kluk vždy s obdivem pozoroval party zelených bund a divných toren, jak vystupují ve Studenci od Brna při mých návštěvách dědečka a babičky.

Vlak nás vyložil na malé zastávce. Kluci mi do jedné ruky dali kytaru a do druhé psa, prý jsem kdysi takto před mnoha a mnoha lety chtěl vždy chodit jako pravý tramp přes vesnice, tak ať se netrhá tradice. Na nic takového si nevzpomínám, ale pro srandu a udržení legendy, co by člověk neudělal, co?? Pak už nás čekal pochod po zasněžených loukách podél řeky Jihlavy. Nebylo tam sněhu jako v Orlických horách, ale za „chytrých poznámek“ starých pardů jsem si připnul na kanadky své osvědčené sněžnice. Nejen, že se mi šlo velice dobře, ALE vypadal jsem hlavně velice dobře, nebo tak jsem to alespoň cítil.

Po dvou kilácích se odbočilo do lesa na starý camp. Les hodně vyrostl. Třicet pět let!!! Potok se rozšířil, a když jsme dorazili na místo starého campu, tak se roklina rozšířila několikanásobně, takže plošina prakticky zmizela. Byli jsme nuceni všechno přestěhovat více do vysokého lesa. Stromek, který nám tehdy sloužil jako vánoční stromeček byl už dobrých dvacet metrů vysoký.

Zima byla příjemná - kolem -10°C, jak jsem odhadoval. Rozdělali jsme oheň bez problémů a každý začal vybalovat lihoviny a urychlovače dobré nálady, tak jak se prodávají anebo udržují v českých domácnostech. Krása překrásná, by napsal nějaký český básnický klasik.

Spát se bude tak, jako za stará. Dvanáct borců - jeden vedle druhého. Opět se vše rozběhlo, jak jsme byli zvyklí. Jedni šli pro dřevo, druzí rozdělávali oheň. My s Georgem, Rozumem a Rychlonožkou šli na větvě. Štěstí pro nás všechny bylo, že polovice lesa za potokem byla sice už v soukromých rukách, ale naše půlka prý nenáležela zatím nikomu, takže jsme mohli klidně tábořit a hledat menší stromky,

kterým jsme šetrně zespuď sem - tam ořezali větve, že jim to neuškodilo a bylo to na pohodlnou postel pro nás všechny. Dalo to obrovské chození sem a tam a Goerge mi přitom vyprávěl svoje životní zážitky za tu dobu, co jsme se neviděli. Jeho herecké začátky a úspěchy v pražském divadle, kde teď v současnosti hraje. Rychlonožka jako za stara, ale trochu více prošedivělý, nosil a ukládal větve jednu na druhou. Když byla udělaná celá postel, tak se vybalily spacáky a daly jeden vedle druhého a přes to se natáhla obrovská plachta. I když jsme věděli, že sněžit nebude, tak to bylo takové tábornické. Snad to i možná bude odrážet stoupající teplo z našich těl?

Na ohni se už vařil grog, ale dělnický tatarák z pařtíky jak za dob točáče se už nekal. Sametová revoluce tyhle pochutiny nové republiky nepřinesla, anebo že by Brusel zakázal, jak má ve zvyku? V každém případě - jídla a pití bylo hojně. Vždyt jsou Vánoce!!! Naše trampské vánoce. Já dostal od Georgeho maminky celou nohavici štrůdlu. Jen pro mne. Jak se ukázalo, tak jsem během tohoto trampu celkově zpracoval !!! čtyři !!! nohavice. Ta první, přímo a výslovně, od jeho mámy a pak ještě jednu k večeri. Další jako dáreček pod stromeček a poslední ráno na snídani. Nejsm na alkohol, ale dobrý český štrůdl je droga, které nelze odolat. Je to něco nepopsatelného, když s chroupající kůrkou se vytlačí štrůdlová náplň a vše se to promíchá s grogem - snad jen málo věcí a úkonů v lidském životě může konkurovat takovému pocitu blaha a uspokojení.

Na svou omluvu mohu jen uvést, že v nedávno přečteném životopisu Jacka Londona jsem se dozvěděl, že i on holdoval sladkému. V té době to musel maskovat pitím alkoholu v kruhu drsných námořníků a vykrádačů ústřicových pastí, ale ve skutečnosti jeho největší slasti bylo zavřít se do lodní kajuty s pytlíkem bonbonů a dobrou knihou. Já, díky naší osvětlené době, kdy je snad už tolerováno skoro všechno, se své úchylice na štrůdl mohu pokojně oddávat, aniž bych něco ztratil ze svého chlapství.

Red Indian vybalil naši starou vlajku T.O. Vysočina a pak vlajku Diagonala Y. Nebylo je ve vysokém lese kam dát a tak nás napadlo přehodit provázek přes vyčnívající větev na blízkém stromě a spustit ho dolů. Prostě někam připíchnout vlajku, aby byla s námi u rozdávání dárečků. Na improvizovaný stožár jsme zavěsili vlajky a já je obě dvě začal vytahovat. Aniž bychom si něco řekli, tak každého napadla stejná myšlenka. Vlajka, „Vlajka vzhůru letí“. Každý zůstal stát tam kde pravě byl. Absolutně spontánně se jeden po druhém přidával a Red s Chajosem z Hodonína se přidali s kytarami. Opět další citová bomba; „Vlajka vzhůru letí k radosti svých dětí...“! Děti - kamarádi, kteří přišli, aby oslavovali své kamarádství a bratrství. Jaká to úžasná myšlenka, zrozená v malé zemi uprostřed Evropy?

Velice brzo se setmělo. Na temné obloze bez mráčku svítil obrovský měsíc, skoro v úplňku, prodlužující stíny kmenů vysokého lesa. Těž s čistou oblohou bylo cítit, že přitahuje. Oheň se udělal ještě větší, ale Georgův pes klepal kosu tak, že jsme ho museli dát na celtu blíže k ohni. Chudák, byl jediný, který už chtěl mít ty Vánoce konečně za sebou.

Pak přišlo opět to, na co jsem čekal tolik roků. Stromeček. Protože právě na tomto místě vysokého lesa nebyl žádný, tak mladí hoši od Freda Štěpána a Jakub se postarali o stromeček tak, jak má být. Byl zasazen asi třicet metrů od ohně a pěkně ozdobený. Žádný vítr nic nekazil, tak se svíčky zapálily a šlo se pomalu k němu. Opět zazněly koledy. Snad to bylo tím nočním klidem pod zářícím měsícem, ale při zpívání první koledy bylo vidět, že se to každého hluboce dotklo. Já si při tom slíbil, že na ty příští trampské Vánoce určitě přijedu, ale až za pět let. Dříve to prostě nejde. Taková trampská pětiletka. Těž mi proletělo hlavou, kolik se nás za ty roky vůbec opět sejde? V české současné společnosti, kde lidé po padesátce jsou odepsaní skoro všude, dalších pět let je úžasně dlouhá doba. Prakticky za pět let všichni, kromě Kuby a Štěpána, budou už v plném důchodu. I v tom prodlouženém. Se společenským tlakem jist nezdavé a prakticky opovrhovat jakýmkoliv pohybem plus enormní konzumace piva a alkoholu, šance, že se sejdem ve stejné sestavě, vypadá velice mizivě.

Je to úžasná česká malost, která je ale v podstatě i velikostí, že lidé

se ve věku po padesátce hodnotí jako staří. Během předvečera u ohně se probíralo skoro všechno. I to co máme komu hrát na poslední cestě. Rychlonožka chtěl „Bouchni pěstí“ a George, který je z nás starších vlastně nejmladší, že chce na náhrobní kámen vytesat: „Tehle borec nikdy nesundal nohy z plynu“!!!!??? Dawe, kterému bude už skoro sedmdesát, už taky měl pochyby, jestli vůbec unese tomu s teplým oblečením. Bylo to pro mě takové zpytování - jak vlastního života, tak života mých kamarádů tady doma. Na rozdíl od těch mladších z T.O. Mušle a Bobři, tihle kamarádi vyrůstali v době hlubokého totáče, kdy se taky místo trampu muselo jít pod dohledem STBáků sbírat brambory do nejbližšího JZD. Rozhánění potlachů, kdy i tekla krev a byly vyraženy i zuby. Tihle borci nepodnikají, tihle borci chodí ještě do práce, i když to stojí za hovno, tak chodí. Dělají nekvalifikovanou práci, kterou se nevyučili ani nevystudovali, protože prostě o ně už nikdo nemá zájem. Prostě nikdo.

Buď je to tím, že komunistická propaganda zničila morální vlákno národa natolik, že vyhrožování „kapitalistické“ - člověk člověku jak vlk vlku, se právě naplnilo v nové republice, nebo se prostě novým podnikatelům nechce platit obrovské zákonem určené dovolené a nemocenské. V každém případě - popíjení alkoholu - na severoamerický standart v nesmírných dávkách, má u těchto kamarádů jiný původ, než odstressování těch mladších kamarádů z vandru po Orlických horách... Prostě se pije aby byla sranda a nějak se to dotáhlo do toužebného důchodu.

Stromeček svítil s pravými svíčkami a každý zpíval „Svatou noc“ tak, jako před těmi pětácti lety. Díval jsem se dojatě po tvářích svých druhů a bylo mi tak dobře u srdce, že bych je všechny objal, kdyby to mužská etika dovolovala. Zase spolu, zase v lese a v zimě. Viděl jsem, že i oni věděli, proč tam všichni jsme. Mírimu se za obrovskými brýlemi, které znám už od dob, kdy jsme ve skautské klubovně hráli skautské hry, leskly oči. Každý byl na měkko. Tak to ma být. Jakub, jako nejmladší začal rozdávat dárečky. Zvoneček a pak kovové štamprdlátko s provázkem kolem krku, takže vždy bude při ruce. Vojská kravata na gumičku z doby točáče s nápisem Trampské Vánoce 2010 a další drobnosti. Já měl pro Míriho nožik, který už nosím s sebou v Kanadě po mnoho roků, pravý nůž amerických skautů. Když jsem ho poprvé viděl, tak jsem věděl, že mu ho jednou takhle nějak dám. Měl jsem to naplánováno, že až tento rok po 8. Světovém potlachu v BC půjdeme Chilkoote, že mu ho vtisknu do ruky v průsmyku na kanadské straně, ale bohužel Miri ve své dobrotě a velkorysosti je odsouzen stát se dalším českým důchodcem s limitovaným příjmem, takže Chilkoote se pro něj konat nebude.

Rozum, jako obchodník s americkými jeepy rozdával origoš „americké“ těsnění pod hlavy pístů jeepu. Originální, ale dosti useless dárek. Jak se sám přiznal, tak Rozum nemá rád Vánoce a že jen kvůli ženě a dětem je stále slaví. Tvrďas skrývající své obrovské srdce tolik zkoušené a tolikrát zklamané a přitom vždy připravené pomoci tam kde to jde. Bože, Rozume, my víme kdo jsi!!! Těsnění - netěsnění, díky moc, i když je mi to absolutně k ničemu.

Potom jsem dostal opět a znovu nohavici štrůdlu. Vlastně dvě. Tu jednu jsem s rychlostí polykače mečů spořádal těsně po vánočních obřadech. Nebylo ani času se pomodlit. Prostě štrůdl je moje prokletí a Georgova maminka ho dělá taaaaaaaaaaaaaaaaaaak moc dobrýyyý....

S dárečky se se šlo k ohni. Začalo pořádně mrznout. Sice Miri měl teploměr, který stále ukazoval -5°C, ale všichni věděli, že je daleko, daleko nižší teplota. Až druhý den jsme se dozvěděli od místních lidí, že bylo -19°C. V každém případě vím, že až zase přijedu za těch pět let, tak dárek pro Míriho už mám dnes vybraný. Pořádný kapesní teploměr, který jen tak lehce nezamrzne.

Chajos ve svém kovbojském obleku a klobouku vypadal, že nízká teplota nemá na něj abosolutně vliv. Co ho znám, tak jezďí stále stejně. Dlouhý jezdecký kovbojský plášť, kovbojský klobouk žluté barvy, pod ním má železničářské sako předělané na uniformu Severu a pod ním je vidět modro-bílá pruhovaná košile. Absolutně žádná změna od těch let, co jsem ho poznal. Jako by žádná zima prostě nebyla. A to on je nic, proti jeho kamarádovi Jardovi Igelitřákovi, který - a to mi můžou

dosvědčit všichni, co se s ním kdy potkali, ten borec jezdil ven jen s koženou lesnickou taškou přes rameno. Pod jejím laelem měl složenou igelitovou celtu a nahoře očouzený ešus. Toť vše. A tak vybavený přešel s námi v 76. roce celé zasněžené Malé Karpaty!!!

Chajos, jako velice dobrý hráč na kytaru, opět začal sypat jednu píseň za druhou. Mezi tím už George měl svoji dávku insulinu s pořádnou dávkou urychlovače dobré nálady a tak nás častoval historkami od zkušeností s Viagrou až po jeho příběhy s herci pražské scény. Řičeli jsme smíchy a já si náhle uvědomil, že tohle, co prožívám je SVĚT MUŽŮ! Ano, svět opravdovské mužské zábavy. Tolik opovrhované a odmítané v době sensitivních mužů, sedících v kruhu s bubínky v rukou. Zpytujících svá svědomí, jaká jsou to zvířata vůči ženám - až snad zpátky k Věstonické Venuši.

Já sám po všech letech tu v Kanadě, kdy jsem prakticky žil v rodině s manželkou a třemi dcerami a s limitovaným stykem s kamarády, jsem si náhle uvědomil své nevědomé poFEMINIZOVÁNÍ. Přeměnu, kterou musí projít jakýkoliv muž v západní severoamerické společnosti. Začalo to zatracením pokuřujícího Marlborough Man a jeho kamaráda velblouda s leteckou čepicí. Limitované kouření s trafikami, kde se nesmí ukazovat co prodávají!!!!???

Naši busy-bodies už pracují na tom, že se nebude kouřit už vůbec nikde. Dokonce tuhle řidič nákladáku v Ontariu dostal pokutu za to, že kouřil v kabině svého vlastního trucku, protože „kouřil na svém pracovišti“!!!!???

Ale tady u zapáleného vánočního ohně moji kamarádi, odfukující kutnohorské Marlboru a nalévající se levným alkoholem, oslavující svůj život v post-commi společnosti ví, co je správné a kam oni patří. Je to svět mužů, corps de Sprit nebo jak se tomu dá všemu říkat. Drsná zábava, tak milá a tak lidská a ještě stále nezkrčená a nezotročená politicky korektní hysterií západního světa.

Zpívalo se až do půlnoci. Pak už nás opravdová zima zahнала do spacáků a Miriho teploměr nám svědomitě ukazoval, že je jen -5°C . Když jsem usínal, tak mi dosti netradičně mrzl nos. Jinak nám nebyla zima, hráli jsme se jeden o druhého. George se svým psem spal na kraji, prý aby ho měl po ruce. Ale chudák Bublina schoulený mezi námi klepal kosu celou noc. I přes to, že jsem ho celou noc přikrýval svým spacákem a dekou.

Já s poničenými ledvinami z dob, kdy nebylo ještě na spacák a jezdilo se ven jen s dekami, jsem se třikrát za noc budil na malou stranu. Mám na to vynález, který se mi už mnohokrát osvědčil; plastickou skládací peepee bottle. Stal jsem se takovým mistrem, že tento tělesný úkon vykonám přímo ve spacáku a ani kapka nepadne vedle. George při mě třetí návštěvě pee bottle, náhle vstal a že musí jít. Kamarádsky jsem mu nabídl tu svojí, ale George se zoufalým tónem v hlase mi oznámil, že je to větší záležitost. Vyběhl do té mrazivé temnoty jak jednotka pohraniční stráže za uprchlíkem z NDR. Jen jsme pak slyšeli úpění jak si čistil zadnici granulovaným sněhem. Prostě George je starý čistota a zvyk má železnou košili. Někdo tam pak ráno nadhodil, že to měl nechal uschnout a pak by se to samo vydrolilo. Prostě jak říkám, SVĚT MUŽŮ nemá chybičky!!!

Ráno probíhalo jako na každém dobrém trampu. Ti měkčí, co museli na stranu, pak rozdělali oheň a my kamenní seděli ve spacácích a vyměňovali si veselé historky. Komanč, jeden z mála z nás mající dlouhé vlasy, seděl ve spacáku a vyprávěl o tom, jak brněnský Fred, i když už má přes šedesát, nemá ani jeden šedý vlas. Vždy mu to někdo nadhodí, že už by se měl konečně přestat barvit a on na oko vždy křičí, „jestli o tom někdo ještě cekne, tak ho zabiju“!!! Ale my víme, že mu to dělá dobře.

Náhle George zděšeně vykřikne, že mu ZMRZL PŘES NOC INSULIN!!!!???. Navzdory kritické situaci, každý vyprsk smíchem. Zrmzlýýýý insuliiiiin!!!! George proto jen vyskočil ze spacáku a spěchal k ohni rozehrávat životodárnou tekutinu.

Vše přes noc totálně zamrzlo, flaška CocaColy s rumem, vajíčka, a chleba nešel ani krájet. Tak snad jen pilkou. George, uklidněný dávkou rozlátého insulinu, vytáhl poslední nohavici štrůdlu a já se s ním do ní zakousl jako divé zvíře do stehna jelínka Bambiho.

Mrzlo jen praštelo a tak po snídani jsme všichni balili. Rychlonožka

musel zpět do farchy na nedělní noční směnu do Jihlavy. Odešel a my jsme pomalu sestupovali dolů lesem k řece. Při loučení s Mirim bylo vidět, že je dojat, protože jeho myšlenka Trampských Vánoc, zrozená před 35. lety stále žije a že tyhle byly jedny z nejlepších.

Poslední stisky rukou a plácání po zádech. Každý byl rád, že to tak dobře vše prošlo. Jen ta těla nějak už nejsou pevná a odolná jako před těmi mnoha lety. Kluci od Brna a Hodonína odjeli s mladými kluky připraveným autem a my se vydali podél řeky zpět na vlak.

Jako s posledním členem našeho trampu jsem se rozloučil s Georgem. Jeho dobrácké obrovité tělo se přitisklo ke mně při dvojitém stisku pravic. Oba jsme cítili, že jsme zažili něco úžasného. On pojedje za svým divadlem do Prahy a já zpět domů do Kanady, ale nikdy na tohle nezapomeneme. A jestli Bůh dá, tak se opět sejdem v prosinci roku 2015 na to čtyřicáté kulaté výročí.

P.S.

Celý tento zážitek Trampských Vánoc měl své neočekávané naplnění následující den. Ráno jsem vstal u mladšího kamaráda Dana a jeho milé a starostlivé kamarádky Jitky. Hladce oholen a dobře naladěm jsem sedl do auta a jel z Třebíče směrem na Vídeň, kde moje žena Zoja se svou sestrou právě trávila tři dny ve Vídni na - jak tomu říkaly, „operním turné“. Bylo to mým výslovným přáním, že pro ně přijedu cestou zpět z trampu přes Vídeň a vezmu je domů, do Uherského Hradiště. Jí se zdálo zbytečné si „zajíždět“. Pro mne to byla velice důležitá symbolická cesta. Cesta, o které jsem snil tady v Kanadě a která byla nemyslitelná za hlubokého totáče. Jet z VANDRU DO VÍDNĚ a zpět. Bylo to takové uzavření kruhu, který začal mým útekem z domoviny týrané komunisty. Možná i dříve, když jsme ještě tábořili na Pálavských vrších a večer se dívali toužebně tam, kde za Mikulovem byla svoboda. Svobodná země, svobodný svět, který v době našeho mládí byl na úrovni cesty na měsíc. Možná že se to dnešnímu mladému člověku zdá směšné, ale pro nás to bylo něco nepředstavitelného jet z „Vandru domů přes Vídeň“. Když jsem projížděl opuštěnou zaprášenou celnici s naprasklým sklem a nedaleko stojícími stánky sádrových trpaslíků prodávaných vietnamskými prodáváči, tak jsem věděl, že ten neviditelný kruh se navždy pro mne uzavřel. Kruh mládí, doufání a snů se ztvárnil v podobě úžasných dvou trampských Vánoc a cestou přes dnes neexistující ohradu, která nás tak moc omezovala. Ale na druhé straně - s ironií vlastní českému osudu a národu, nám ta rudá ohrada dala pocítit hluboké přátelství a kamarádství, které právě mohlo vzniknout jen v té době, a jen v té malé zemi zvané Československo.

ČMOUDY

Vítání Jara v B.C.

30. Vítání Jara se nekonalo na Ostrově, ale v horách na břehu Tualameen River, asi 150 km na východ od Vancouveru. Místo, které je velmi romantické, dal k dispozici Říša s Meruňkou a sešlo se tam téměř 70 kamarádů a kamarádek jak z Britské Columbie, tak z USA a Alberty.

Tramenské muzeum.

Kamarádi známí i neznámí,

trochu času to vzalo, ale dal jsem na papír téma, které, jak se domnívám, asi nikomu z našich řad není neznámé. Snad každý z nás už o něm něco slyšel nebo zavadil o něco s ním spojené. A protože kolem tohoto tématu krouží mnoho ne – nebo polo – pravd a nejasností, probouzí se v mnohých v této věci smíšené pocity, rozpačitost a následně nesprávné názory.

Téma se nazývá, **Tramenské muzeum**. V rekonstruované budově Národního muzea v Praze na Václavském náměstí se výhledově počítá (od roku 2018) se stálou expozicí, vycházející z vývoje trampingu v průběhu 20. století. První přechodná výstava by měla vzniknout díky nadšencům z tramenských řad již v roce 2012, a to jako samostatná prezentace trampingu, poprvé na půdě Národního muzea. Do té doby je ale ještě čas průběžně a pilně doplňovat depozity sbírkovými předměty a pracovat na dílčích prezentacích všude, kde k tomu budou podmínky. Tak se děje již od roku 2009 (Vítkov či Národopisné muzeum Letohrádku Kinských, jako společná výstava Nové pověsti české 2010 – 2011).

Začnu ale nyní trochu odjinud.

Jsem ročník 46 a tak leccos už pamatuji, hlavně z Brněnska odkud pocházím. Začal jsem jezdit k velké nelibosti mé matky s tramy již od svých čtrnácti let a to převážně se staršími než já. S nimi jsem mnohé zažil a také se naučil. Takže pamatuji SNB - zátahy na nádražích. Někdy jsem se vracel v neděli ne vlastní vinou pozdě domů zbitý a s rudými tvářemi od esenbáckých facek a vymýšlel si výmluvy rodičům.

Zažil jsem i to, když komunisti zjistili, že násilím tento strom neohnou a spustili metody vnitřního ideologického rozkladu (pěkně o tom psal kamarád Wabi). A to bylo v mnohém horší. My starší to známe všichni. Vznikaly nové tak zvané tramenské osady, které nikdy neexistovaly, donašeči - práškači, nové destrukční aktivity jako potlach na Sluneční pasece, potlach ČT. Svazarm a svaz mládeže lákaly na tábory tzv. KTŠky do té doby s nebyvalou činností (noční pochody, judo, potápění, střelba z luku, horolezectví, koně, kytara atd.). Jak známo, ale všechno z toho zase stejně rychle skončilo, jak začalo.

No a pak se to ve vlasti naráz převrátilo. V mnohém ale, jak je dnes známo ne k lepšímu. Svoboda je totiž krásná, ale potřebuje, jak se domnívám, jasná pravidla hry (zákony), protože svoboda platí pro všechny. No a zatím zákony máme špatné anebo žádné. To je ale jiné téma.

Proč o tom všem píší a kam vlastně mířím: Po celá léta věčného stíhání, diskriminace, trestání a destrukce se nepodařilo trampingu ani v jedné ze svých forem zničit. Jezdíme do přírody, hrajeme, zpíváme, sportujeme, chodíme do hor a na sleziny, pořádáme akce, sjíždíme řeky, táboříme, pomáháme si a dokážeme sami sebe bavit. A tak tu vlajku kamarádství neseme

dál. Pravda, taky u toho trochu stárneme. A tady se dostávám k vlastní myšlence. Letos možná oslavím 65 let. A za ten svůj trampský život jsem nasbíral po světě mnoho cen, upomínek, zval, osobních darů a všechno to zdobí můj srub pod Alpami. O čemkoliv, na co se tam podívám, mohu Vám vyprávět příběh, který se mi ihned vybaví.

Chtěl tomu čas či doba, ale hlavně výsledky spousty dialogů, které měly přesvědčit. A přesvědčily. Přesvědčily postupně pracovníky muzeí a to až po řídicí management takového aparátu jako je Národní muzeum - o tom, co si my všichni myslíme. Totiž, že tramping je vlastně kulturně-sociální a společenský fenomén, který jinde na světě neexistuje. A tak v současné době pracuje řada lidí na využití možností, kterou nabídlo Národní muzeum s plnou záštitou (pozor žádné peníze, jak by se mohl někdo mylně domnívat) na zřízení této trvalé expozice ke zvětšení tohoto českého fenoménu.

Tito lidé (i já již dnes mezi ně patřím) investují čas, snahu všemi směry a také prostředky (někteří opravdu nemalé). Prostě snaží se vytvořit co možná nejširší základnu exemplárních důkazů a všemožného materiálu pro tuto, jak se domnívám, hluboce pozitivní věc.

Pracuje se na více frontách. Moje kamarádka Hanka Hosnedlová pracuje v týmu pro jižní Čechy. Vokoun působí s dalšími kamarády na Plzeňsku, Paddy na Pražsku. Prcek, Zuzana a já na Brněnsku. Prcek navíc rozšiřuje aktivity nad rámec kraje.

Já dostal za úkol západní Evropu, USA a Kanadu. Když jsem se na začátku nad tím vším zamýšlel, došel jsem k názoru, že tu spoustu tramenských relikvií ze srubu si do hrobu určitě nevezmu. Možná tak jen kytaru. Došlo mi, že ty všechny věci nebo část z nich mohou vlastně dál žít i když my už tady nebudeme. A s nimi naše jména v cancácích, naše tváře na fotkách, zážitky v kronikách, naše oblíbené písničky, poezie, filmy či hudební záznamy – všechno to pěkně uchované v suchu v našem muzeu.

Ještě bych se ale rád zmínil o jedné věci, která rozvířila názorovou hladinu trampů na všech kontinentech. Jedná se o tzv. potlach u Kinských v Praze u příležitosti výstavy s tramenskou částí – Nové pověsti české. Mnozí z Vás se o tom jistě dozvěděli, neboť tam-tamy pracují spolehlivě. Přiznávám, říci trampovi slova Letohrádek Kinských a potlach, těžko najde symbiozu těchto slov. Není divu. Trampové tlachali (z čehož pochází slovo potlach) vesměs venku u ohňů a v přírodě. A to zakořenilo.

Dlužno ovšem podotknout pro informovanost, že za první republiky se konaly potlachy běžně i v hospodách a někdy se hrálo v přestávkách i během ochotnického divadelního představení.

No a nyní do Letohrádku Kinských. Smyslem tohoto tlachání bylo tentokrát - pozvat nejen spřátelené osady na osadní flek, nýbrž všechny, kteří se snažili, pomáhali a investovali vše, čím mohli posunout stav věci tramského muzea tam, kde dnes je.

A pozor, to nejsou jen trampové. Jsou to lidé, kteří tomu prostě fandí. Když je potkáte, budou pro vás možná i masňáci. Našli ale k této materii osobní vztah a pomáhají na různých a mnohdy ne zrovna levných frontách. A tak si představte kamarádi, jak tuhle směsku dostat k táboráku.? Asi není co dodat.

Takže - co dodat? Bylo potřeba potlachat, tak se tlachalo, pro změnu ne v hospodě ani ne u ohně. Budiž snad důkazem té různorodosti, že pozvaní se sjeli v maskáčích se spacákem v usárně, ale i v saku s vázankou. Ale hrálo se a zněly naše písně. Přiznávám ale, že na to tlachání u Kinských prosákli i tací, se schopnostmi politiků. A ti prokázali umění sice dlouho mluvit, ale přitom nic neříct. To však známe i z potlachů venku u táboráků. Taky se najdou ti, co tam nemají co dělat anebo se prostě spletli.

Takže kamarádi to je můj příspěvek a nechť slouží k vysvětlení těm, co jej potřebují. No a na závěr - což vlastně

mělo být na začátku - se konečně představím.

Jmenuji se Karel Stoudek a kamarádi mě říkají Kadýlek. Původně patřím k T.O.Příboj Brno a protože od mnohých z vás očekávám echo, a to i ve směru k tramskému muzeu, příkládám můj email.: kadylek@gmx.at a k tomu ještě dva tel.: do Brna 00420 723426013 do Rakouska 0043 69981663410

Prosím pište, ptejte se, oponujte, sdělujte názory - za vše budu rád. Neboť, jak se domnívám, nejdůležitější pro dosažení cíle je mimo jiné týmová komunikace či konstruktivní dialog.

Díky za Váš čas a prosím věnujte mi pozornost i nadále, možná se dozvíte víc.

A H O J !!! Kadýlek

P.s. Až mnoho dní poté, co jsem dopsal tyto řádky, dostal se ke mně článek Prad'oura,-Tramské muzeum aneb tak jsem to viděl já - ze Stopy a stejně tak postřehy Hanky Hosnedlové přímo z potlachu u Kinských. Je až zvláštní ta názorová, ale naprosto nezávislá shoda. Jsem zato rád, že mohu přispět do mozaiky názorů k tomuto tématu dalším úhlem pohledu. I když jsem se potlachu u Kinských z časových důvodů nemohl účastnit.

Annín-potlach Modrého orla 2004

Je to už hezká řádka let, co jezdím k Orlům na potluchy.

Seznámili jsme se někdy na začátku 60 let na Brdech a tak si ještě matně vzpomínám na potluchy na Plešivci, které končily obvykle dole v hospodě ve Lhotce.

Část osady potom emigrovala a já se s nimi sešel až později v 80 letech na západě. Potluchy, které pak osada pořádala v Německu a kterých jsem měl možnost se zúčastnit, už neměly tu správnou tramskou šťávu, ale musím přiznat, že jsem se klukům obdivoval. Vydrželi u toho i v emigraci a to ještě v Německu, kde sterilita života nenapomáhala tramskému konání.

Někdy koncem století se pak osadní potluchy zase posunuly do Čech a nyní se každoročně konají v Anníně. Jezdím tam rád. Potkávám tam lidi, kteří u trampingu celý život vydrželi a které znám ještě z pražských nádraží z doby mládí. Jsou to potluchy podle mého vkusu neničené velikáštvím dnešní doby (čím víc lidí, tím lepší potlach) a ani fakt, že Šumava je v této době značně navlhlá, mě neodradí.

Jediný problém, se kterým se zde setkávám, nemá nic společného s trampingem ale s faktem, že žiji v Paříži a tudíž moje auto je obdařené francouzským číslem. Tím k sobě přitahuje nežádoucí pozornost, ať už ze strany policajtů či zlodějů (někdy si nejsem jistý co je lepší). Ačkoliv žiji a pracuji v Paříži, dostal jsem za celou dobu mého pobytu 25 let asi 5

pokut za parkování. V Čechách se mi povedlo dostat 5 pokut za můj první týden pobytu. Fakt, že mi kamarádi říkali: "To víš, vy na to máte" mě nijak neuváděl do nadšení a tak není divu, že se českým policajtům snažím vyhnout. Zkušenosti co se týče zlodějů, nejsou o moc lepší a tak po dvojím vykradení nerad nechávám auto bez dozoru.

Annín si však nedokážu odepřít a tak se jen snažím být opatrnější než obvykle.

Tentokrát jsem dorazil už v pátek, aby mi náhodou něco neuteklo. Každý už ví, že ty nejlepší večery bývají před potlachem, kdy se kolem ohně sejde jen ta nejvybranější společnost a člověk má možnost si pokecat a dovědět se jak to jinde ve světě vypadá.

Smůla, ještě před večerem se otevřela stavidla a Šumava se ukázala v celé své kráse.

Potlachoviště bylo ve chvílce zatopené, lávka přes jinak malý potůček byla odplavena přívalem vody a několika manikům, kteří se snažili zaparkovat co nejbliže u potlachoviště voda auta málem vzala.

Z večera toho moc nemáme a i když velká voda je už pryč, stále ještě prší a tak to nakonec vzdávám a jdu si lehnout.

Normálně spávám nahoře v borovém lese, ale dešť a také skutečnost, že mám za sebou najetých 1200 km, ze mne udělala lenocha a tak jsem se rozhodl strávit noc v autě.

Ve své dodávce jsem si vybudoval něco na způsob podia, dole vozím zavazadla a nahoru jsem hodil velikou matraci, na které se dá pohodlně spát.

Problém je však v tom, že po potlachu pak pokračuji do Itálie, kam jezdím každý rok na léto a tak vezu v autě vybavu na celé léto nejen pro sebe ale také pro celou rodinu, která má přijet v červenci za mnou. Je toho pořádná hromada, ale evropské hranice jsou už otevřené a tak mě už celníci moc neobtěžují.

Teď však abych se mohl vyspat, musím přeorganizovat celý náklad a tak se hromada materiálu posouvá z místa na místo.

Nakonec to přece jen zvládám a zalézám do spacáku. Spaní však nepřichází; jsem přetažený a dešť, který bubnuje do střechy,

moc k spánku nepomáhá. Může být kolem půlnoci, z potlačoviště je ještě slyšet tóny kytar, ale všechno se zdá vzdálené.

Na této straně potoka parkuji sám. Nevím proč, ale všichni přijíždějí z druhé strany po malé rozblácené stezce a z této strany, kde je cesta vyasfaltovaná - ani noha.

Normalně mi to nevadí, ale tentokrát - věda že lávka je pryč a na druhou stranu je nemožné přejít, se cítím tak trochu jako sirotek.

Převaluji se z boku na bok, když mou pozornost upoutají světla auta, přijíždějícího od Kašperských hor. Jede pomalu, asi má strach, aby v noci po bouřce nenajelo do nějaké díry nebo do nějakého spadlého stromu. Když však dojíždí k mé dodávce, ještě zpomaluje rychlost a sotva se vleče. Jeho světla osvětlují nejen moje auto z venčí, ale ostře se zařezávají i do vnitřního vybavení a mně je jasné, že dotyčný si prohlíží všechen materiál který jsem přemístil na přední sedadla. Nehýbám se a tak auto vypadá zvenku opuštěné. Vetřelec ještě zpomaluje rychlost a mně je jasné, že si vše dobře prohlíží. Auto však nezastavuje a pokračuje směrem k Dlouhé vsi. Říkám si "jestli jsou to zloději, tak se vrátí". Vybaluji se ze spacáku a přesouvám se na místo spolujezdce pod sedadlo, v ruce držím otevřený nůž, který je normálně dobrý jen tak na krájení chleba, teď mi však dodává odvalu. Než se stačím pořádně usadit v mojí nové pozici, auto je zpátky. Přijíždí ze zadu a zastavuje těsně za mnou. Jsem si jistý: zloději! Nemohu dobře vidět co se děje, ale slyším, že z auta někdo vystupuje a přistupuje k zadku mé dodávky. Svítí dovnitř velkou a silnou akumulací baterkou.

Jsem schovaný vpředu na místě pro spolujezdce, takže mě ne-

může vidět, ale s určitostí vidí, že auto je naplněné spoustou materiálu. Baterka a kroky se pomalu posunují k předku auta a já stále čekám. V okamžiku, kdy se baterka přesune nad mojí hlavu a kroky se posunou do úrovně dveří, vyrazím vší silou dveře a vrhám se ven. Dotyčný, kterého dveře vzaly vší silou, jde k zemi, baterka mu padá z ruky a ja ho chytám za krk. Mám ho teď pěkně za dveřmi, takže má li společníka v autě, tak nás od něj odloňují vyražené dveře a jemu bude chvíli trvat než si uvědomí, co se děje.

Vše pěkně promyšlené se odehrává ve zlomku pár vteřin. Ruka která třímá nůž, je připravená, zloděj leží přede mnou a já ho stále držím za krk. V tom mi začnou měknout kolena a nůž se snažím rychle schovat do kapsy (ještě že je to jenom zavírák). Uvědomuji si, že v rukách držím policení uniformu. Policista, kterého jsem srazil na zem, je v šoku, myslím že něco podobného se mu ještě nestalo. Oba se snažíme vyhrabat z nepříjemné situace a zachránit co se dá. Mně je jasné, že za napadení příslušníka VB mohu vyfasovat pěknou paletu a on se naopak snaží zachránit svoji poškozenou reputaci, protože s určitostí v jeho autě musí být ještě někdo, kdo celou situaci pozoroval.

Snaží se tudíž nasadit úřední výraz, požaduje kontrolu dokumentů a omlouvá to tím, že jim v revíru někdo vybírá chaty. Já naopak vysvětluji, že jsem tady na potlachu za kamarády.

Z dálky je stále ještě slyšet muzika od ohně, a tak se my dva nakonec v dobrém rozházíme. Ruka s nožem, který jsem potají zase zavřel v kapse, nebyla vzata na vědomí, i když jsem si jistý že nůž musel vidět. Nakonec všechno dobře dopadlo.

Potluch

Asi před 50 lety jsme s Ivanem Mládkem a Frantou "Ringo" Čechem "dělali jazz" v rámci kapely amerického kontrabasisty Herberta Warda, který z nepochopitelných důvodů přišel v té době z USA muzicírovat do Čech, zatímco marnou touhou českých muzikantů byl přesný opak. Pauzy mezi jazzováním na podiích jsme si krátili tzv. blbovkou. Vyhrál vždy ten, kdo vyřkl ten nejbližší význam různých běžně užívaných slov. Tak se rodily takové kraviny, jako že třeba šestinedělka je dívka, která nikdy nedělá šesti, katapult je popravčí špalek, diskriminace znamená někoho diskrétně minout, habilitace je chodský příkaz letectvu, haby lítalo, interiér je vnitřní pes, individualista je ten, kdo často vídá Indy, no bylo toho habaděj (habaděj je také pěkné slovo). Zasněženě pak zjistíš, že mikrofon = malinký německý šlechtic a že netopýr = bruto pýr, mínus tára pýr. Pamatuji, že triumfovalo slovo viskozimetr (padlo v kavárně Luxor), což měl být přístroj pro měření úhlu svislosti dámského poprsí.

Proč tento úvod? *Sřih:*

Již obehnaným klišé je termín "potlach v muzeu", který rozdělil trampskou chasu na 2 tábory: "přijatelné" a "nepřijatelné". Nejsm kompetentní k jakémukoliv soudu,

jde mi jen o význam toho slova.

Aleš mě poučil o zcela nepochybně podloženém výrazu potluch, což se vyslovuje potlač a jde o indiánský název pro výroční slavnost s tanci a rozdáváním dárek - s tisíciletou tradicí. To bych bral a nepochybuji o správnosti jeho tvrzení. Jenže.....jakýsi můj vnitřní jazykozpyt trochu hlodá.....

Pokud by český "potlach" vznikl převzetím tohoto termínu do češtiny, proč se neříká potluch, potluč, nebo tedy s plným překladem výslovnosti - potlač? Pochybuji, že proto, aby to neznělo jako příkaz k potlučení či potlačení (něčeho). Když vzniklo v češtině slovo "tlachat", věděl jeho objevitel něco o indiánech a jejich výročních tanečcích? Není pro obyčejného Podoláka, křtěného Vltavou (jako Fífa, nebožtík Westman - Jarda Hauner, nebo já) přijatelnější verze, že stejně, jako jdeme pohovořit na pohovor, jdeme i pokecat na pokec či potlachat, na potlach?

To jsem zase do světa poslal provokaci, co? Ale já už ve svém věku jiným nebudu!

Ahoj od Praďoura

Anonymní kamarádství

Mám několik skvělých kamarádů, jejichž koníčkem je rýžování zlata. Dobrá náhoda nás slepila dohromady před šesti lety na cestu do Afriky a od té doby je z nás rodina, spojená stejným přístupem k cestování i k životu. Při letošním putování Jižní Amerikou mně vyprávěli příběh, který se mi usadil v hlavě jako klíště a nedá pokoj, dokud se z něj nevypíšu.

Moji partáči byli na Mistrovství světa v rýžování zlata v Austrálii. Bylo to roku 2001, tedy ve stejný rok a dokonce ve stejný termín, kdy jsme se do Austrálie slétali i my zelenooděnci na šestý celosvětový potlach. Všichni jsme chtěli vidět co nejvíc z té exotické země. Moji kamarádi po projetí kontinentu vyrazili na Tasmánii. Už předem je provázela smůla, problémy s autem, nedostatek času, takže v Melbourne sotva stihli naskočit na trajekt. Co nestihli, byl nákup proviantu. V té době je ještě uklidňovalo vědomí, že nakoupí na Tasmánii. Jenže tam byli hned po vyloštění nacpaní do autobusu, který je s ostatními spolupochodníky měl dovézt a taky dovezl na začátek osmdesátikilometrové túry „Overland Track“ přes tasmánské hory a doly mezi Cradle Mountain a jezerem St Clair.

Podle toho, co si kamarádi pamatují, měli s sebou pro pět lidí na pětidenní cestu: čokoládu, kafe, půl litru koňaku, malé fazole v tomatě, jedny těstoviny, konzervu tuňáka, tvrdý, nepoživatelný sýr, z kterého se časem stal plesnivý a byl prohlášen za poživatelný. Je jasné, že v autobuse a na cestě s nimi bylo víc lidí, ale je taky jasné, že každý měl rozpočítané zásoby, které s sebou na hřbetě ponese. A to bylo jasné i mým zlatokopům, a proto jim bylo "ekl" poprosit o nějaké přebytky. I když také na to prý časem došlo. Zatím jenom jako veselé vyprávění ostatním sdělili, co je potkalo. Žízeň se dala zahnat vodou z potoků, přestože se z ní nejdříve musely zahnat pijavice. A i kdyby nebyl potok, tak té dešťové měli dost. Počasí je nešetřilo, zima a déšť a do toho výstupy a sestupy po horských hřbetech, přelézání padlých stromů a podobné radovánky.

Cítuji Máří: „Když byla krátká přestávka na oddech, ani jsem nesundávala batoh a pláštěnku. Tak jak jsem byla, jsem upadla na zem. A když se došlo do cíle a ostatní vařili, my jsme šli o kus dál, abychom to nemuseli čuchat a snažili jsme se oblafnout naše skučící žaludky cigaretou.“

Nejen Máří, ale i kluci přiznávají, že si hrábli na dno.

A teď proč tenhle příběh zveřejňuji.

Většinou, když se odcházelo z horských ubytoven, moji vyhládlí zlatokopové se pakovali jako poslední. Jako předposlední se tam loudal a dopakovával chlapík, po kterém tam vždy něco zůstalo „jakoby zapomenuto“. Před svým odchodem zlatokopecké loudaly nabádal: „Ještě to prohlídněte, jestli tady někdo něco nezapomněl.“ A ejhle, zapomněl: jednou sušenky, podruhé musli...

On jediný pochopil, o co jde... ne, zpět, oprava, to museli pochopit i ostatní, takže znovu... On jediný se rozdělil o svoje zásoby. Ale tak, aby mu nemuseli a ani nemohli poděkovat. Vždycky anonymně nechal na tábořišti něco k snědku. Aspoň málo z toho mála, co jeden člověk nese v batohu. Na túře byl sám. Prý měl jet kamarád, ale nedorazil, a tak se sice držel výpravy, ale nebyl tam vlastně s nikým. Trochu víc se bavil s mými kamarády, které správně identifikoval jako Plzeňáky podle jejich copá kdopa dialektu.

Když mi to kamarádi vyprávěli, končili větou: „...ty bys ho mohla znát, je taky tramp, drobný, fousatý, hraje na kytaru, říkají mu Dan a je z Kanady...“

Přemýšlela jsem, jestli mám tenhle krásný příběh pokazit smutným faktem: „Už není odnikud.“

Podle vyprávění Máří Makovcové sepsala Marta Pelda Pelikánová v dubnu 2011.

Chtěly jsme tím říct: „Díky Dane.“ Teď už to neuslyší. fotce: Když jsem Máří poslala tenhle zápis na posouzení a schválení, vyhrabala, nechala mi naskenovat a emailem poslat deset let starou fotku, na které je Dan v jedné z horských chat, kde nocovali. Poslední dílek skládačky zapadl. Mohu si být jistá, kdo byl jejich „anonymním Kamarádem“

Pelda

Poznámky redakce

Do Světového potlachu nám zbývá už jen pár dnů. Ohlásilo se hodně kamarádů jak z České, tak ze Slovenské republiky. Jak asi víte, určili jsme datum potlachu po polovině června z důvodu nebezpečí ohňů. O pár týdnů dříve by ještě požáry neohrožily, ale na místě by mohl být sníh a bralo se v úvahu také to, že většina vizitujících trampů hodlá spojit potlach s dovolenou po Britské Columbií. Padlo také pár dotazů k tomu, co by bylo záhodno tady v B.C. vidět a jakým způsobem se zde potoulat, aby to nepřišlo draho. Samozřejmě každý potřebuje auto, dobrý spacák, karimatku a stan. Doporučuji koupit mapy v knižním vydání edice Backroad Mapbook. Mají je pro různé oblasti B.C. a tak vyberte tu, kam se hodláte podívat. V těchto podrobných mapách jsou totiž označeny všechny kempy včetně B.C. Forest Service

Camps, které jsou až na výjimky zdarma. Je tam také většina lesních cest (logging roads) V národních ani provinčních parcích se „na divoko“ kempovat nesmí, ale v oficiálních kempech v červnu ještě plno nebude a stojí to za to se podívat do mapy, jestli není nablízku kemp lesní správy.

Kam se podívat? To je velmi subjektivní záležitost, protože B.C. je devětkrát větší než bývalé Československo a pokud máte dva tři týdny na toulání, tak to lze přirovnat k otázce: „Mám na Národní Museum 10 minut času. Co bys mi doporučil vidět?“ Každá oblast má desítky rezervací a parků. Všechny do jednoho jsou překrásné a proto z těchto míst byly parky udělané. Když už budete v centru Skalistých hor, tak si to tam určitě procestujte. Jasper, Banf a nevynechat Lake Luise a také Morain Lake, které je na starých dvacetidolarovkách. Varuji. Pokud bude počasí, tak fotky jezer jsou neuvěřitelně kýčovitě a neskutečně krásné. Máte-li týden navíc, zajďte si po Alaska Highway na Yukon a vraťte se po Cassiar Highway zpátky. Krása severu a přilehlé parky stojí za to. Zbyde-li ještě den navíc, tak navštívte Atlin a tamnější horké prameny. Kdo tam byl, nikdy zajížděky nelitoval. Připojeny jsou spojky na zmíněné zajímavosti.

Mapy <http://www.backroadmapbooks.com>

Parky <http://www.britishcolumbia.com/ParksAndTrails/Parks>

Cassiar <http://www.vancouverisland.com/regions/towns/?townid=3952>

Atlin <http://www.discoveratlin.com/>

Trampské videodisky MADE BY STOPA

Yukon River 2003	disk č. 9	2003	disk č. 24+10
Teslin River 2005	disk č. 19	2007	disk č. 28
		2009	disk č. 35
Světové potlachy		Potlachy TPHB Calgary	
1993 Colorado	disk č. 30	1990 Saskatchewan Cross.	disk č. 13
1998 Bush River	disk č. 26	1994 Finley Creek	disk č. 20
2006 Texas	disk č. 25	2002 Bush River	disk č. 10+24
		2004 Bush River	disk č. 16
Vítání Jara na Ostrově		Svatby	
1983 Weeks Lake	disk č. 20	Tom a Světlana 2008	disk č. 29
1984 Sarita River	disk č. 20	Bobin a Dášenska 2009	disk č. 36
1990	disk č. 13		
1991	disk č. 20	Narozeniny	
1995 Mušlárna	disk č. 24	Dlohému Jirkovi je 50	disk č. 14
2003	disk č. 10	Padesátka Yany	disk č. 14
2004	disk č. 14	Vaškovi je 65 (2006)	disk č. 23
2005	disk č. 17	Narozeniny Vaška 2009 a 2010	disk č. 38
2006	disk č. 22		
2007	disk č. 27	Různé	
2008	disk č. 31	Vzpomínka na Jirku Živného	disk č. 24
2009	disk č. 34	Velrybářská výprava 1999	disk č. 24
2010	disk č. 37	Fishing derby v Cariboo 2008	disk č. 32
		Vandry s Lampou	disk č. 21
Potlachy STO Vancouver			
1985	disk č. 20		